

[Ellemann-Jensen]

hvor vi afviser at give op over for problemerne, men hvor vi i stedet samles om at sikre og bevare værdierne i det danske samfund.

Der er nok behov for en periode, hvor de ideologiske krav bliver lagt i dybfryseren. Så kan de holde sig friske dér, indtil den dag kommer, hvor vi hver især kan tage dem frem igen, og den dag vil komme, når vi i fællesskab har ryddet vejen for de problemer, der i dag truer vores politiske og vores økonomiske system.

Jeg kan forsikre for, at vi i venstre vil holde vores grundlæggende ideer friske og attraktive. Ligesom hr. Kjeld Olesen heller ikke lagde skjul på, at socialdemokratiet fortsat vil arbejde for tilslutning til sine ideer, så vil vi i venstre arbejde for tilslutning til vore ideer i fuld loyalitet over for de aftaler, der danner grundlaget for regeringsdannelsen.

Vi havde jo gerne i venstre set, at det havde været muligt at udmønte et sådant samarbejde i en endnu bredere regering end den, vi blev præsenteret for i går. Vi havde gerne set en bredere regering. Vi ved også, at socialdemokratiet gerne havde set en bredere regering, dog en anden end den, vi gerne havde set. Vi har med beklagelse måttet erkende, at det ikke viste sig muligt for os at få den regering, der stod øverst på vores ønskeddel, og det samme har socialdemokratiet måttet erkende. Men det bør ikke hindre et bredt samarbejde i folketinget om at løse problemerne, og i venstre regner vi heller ikke med, at dette vil ske.

Venstre indledte i forsommeren et samarbejde med tre partier, som vi står nær i mangt og meget, nemlig det konservative folkeparti, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. Vi fire partier gav vores fælles vurdering af den økonomiske situation og de krav, den efter vores opfattelse stillede til den økonomiske politik, og den fælles vurdering står vi fortsat for i venstre. Der er for os ingen tvivl om, at samarbejdet imellem de fire partier løste så meget op for den politiske situation, at det blev muligt at diskutere en udvidelse af regeringen.

Det er vores håb i venstre, at den positive virkning, der på den måde udgik fra de fire partiers samarbejde, vil blive ført videre i et endnu bredere samarbejde om at opnå de mål, der er stillet i den nye regerings politik. Vi tror på, at de ansvarlige partier i folketinget, der står de to regeringspartier nær, vil

vide forståelse for, at der må løftes i fællesskab, og at disse partier vil vise tillid til, at regeringen har mod og vilje til at løse sine opgaver.

I de senere år har disse partier: det konservative folkeparti, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og det radikale venstre, jo gang på gang bevist deres vilje til at arbejde med for at forbedre tingene. Nu har de samme partier mulighed for at dyrke dette samarbejde med en regering, der har den fornødne styrke og bredde til virkelig at føre tingene igennem til bunds. Det må dog være tilfredsstillende for de partier; det må kunne give dem tillid til, at udviklingen nu for alvor kan vendes i den rigtige retning.

Et sådant samarbejde er så meget mere nødvendigt, når vi ser på den modstand, som den nye regering fra sin fødsel har mødt i dele af befolkningen. I venstre har det skuffet os dybt at se specielt de negative reaktioner, der er kommet fra en del af fagbevægelsens ledere. Vi vil gerne slå fast, at venstre ikke fører politik for eller imod bestemte befolkningsgrupper. Vi vil ikke føre en lønmodtagerfjendsk politik. Vi vil føre en politik, der gavner alle grupper.

Når vi taler om indkomstpolitik, så mener vi indkomstpolitik. Vi er enige med socialdemokratiet om, at når vi forlanger tilbageholdenhed i lønindkomsterne, så må vi også gribe ind over for de store gevinster, der kan optræde i handelen med jord og fast ejendom, og derfor har vi også ønsket at være med til en beskatning af store gevinster som led i den indkomstpolitik, der er så nødvendig. Vi kan gøre det uden at forringe folks mulighed for at eje egen bolig, for den beskatning, der tales om som led i indkomstpolitikken, rammer jo gevinsterne ud over en rimelig inflationssikring af den opsparing, som bliver anbragt i boligen. Denne skat kan indrettes sådan, at den ikke forøger folks boligudgift, medens de bor i egen bolig, og ikke forringer folks mulighed for ubeskattet at flytte fra den ene ejerbolig til den anden. Vi jager altså ikke folk fra hus og hjem, og vi stavnsbinder ikke folk, og vi undgår tillige, at der sker en sådan ophobning af statsprioriteter i landets faste ejendomme, at der kunne opstå fare for en socialisering. Vi kan undgå disse ting, og samtidig kan vi over for lønmodtagerne bevise, at vi mener det alvor-